

PIRMA DALIS

PALM BĒJAUS PAGRINDINĒS MOKYKLOS
KLASIOKŪ SUSITIKIMAS
PO PENKIOLIKOS METŪ

2018-ųjų lapkritis

1 SKYRIUS

Molė

Jei kada organizuosite renginį baltoje nuomotoje palapinėje, galite būti tikras, kad aš, Molė Marks, gavusi kvietimą RSVP*, atsakysiu: apgailestauju, bet ne.

Jeigu jūsų palapinė išpuošta nesezoninėmis gėlėmis, tūkstančiais spalvotų lempučių ir ant stalų išdėliotos vardinės kortelės; jeigu joje įrengta šokių aikštelė, pakyla sakyti tostams ar pasamdyta muzikantų grupė, galite būti visiškai ramūs, kad aš ten nedalyvausiu, o tave, mielas drauge, sveikinsiu būdama už šimtų mylių.

Prašau neįsižeisti. Neabejoju, jūsų renginys įsimintinas, o jūs pats – nuostabus savo šventės šeimininkas.

Deja, balta nuomota palapinė yra tarsi paminklas viešai demonstruojamoms emocijoms įamžinti, o mane nuo sentimentų

* Prašom atsakyti. (Čia ir toliau – *vert. past.*)

ima pykinti. Jei kada nors tektų rodyti jausmus – ir dar bjauriai nemalonus, – norėčiau daryti tai namie, užsitraukusi užuolaidas ir užsigesinusi šviesą, apsivilkusi chalata, krūtinę apsibarsčiusi cukraus pudra ir apsiliesusi baltuoju savinjonu.

Tad galite suprasti, kodėl ši tvankų vakarą žvaigždžių nuviekstoje saloje, garsėjančioje šampano spalvos smėlio paplūdimiais, mano nuotaika tokia, lyg apsiavusi aukštakulnius kėblinčiau į karštą atogrąžų kapo duobę ant jūros kranto.

Nes pusiaukelėje iki jos perlinėje Floridos padangėje tvaškančios mėnesienos šviesoje matyti žiojinti alkana baltos palapinės sulig kruiziniu laivu anga.

O virš jos apkarstytas dirbtinių bugenvilijų žiedais ir apšviestas violetinėmis ir rausvomis žaižaruojančių prožektorių šviesomis kaba džiaugsmingą žinią skelbiantis plakatas:

**SVEIKI ATVYKĘ Į PALM BĖJAUS PAGRINDINĖS MOKYKLOS
2003–IŪJŪ LAIDOS KLASIOKŲ SUSITIKIMĄ
PO PENKIOLIKOS METŲ!!!**

Trys šauktukai. Mirk vietoje.

Tam tikromis aplinkybėmis leisčiau sau – jei, pavyzdžiui, būčiau kitokia, – mane pasitinkančią nuotaiką, sklindančią iš milžiniškos palapinės, pavadinti svajingai fantastiška.

Ore tvyro jazminų ir apelsinų žiedų kvapas, iš Meksikos įlankos dvelkia lengvas sūrus vėjelis. Aliejiniiais deglais apjuosta šokių aikštelė raibuliuoja nuo spingsinčių švieselių. Čia yra šampano baras ir stalas su omarų užkandžiais. Skoningai pasipuošę vyrai ir moterys nuoširdžiai glėbesčiuojasi ir vieni kitiems šypsosi. Kelių akyse matau net ištryškusias ašaras.

Ranka paliečiu sau kaklą ir užčiuopiu smarkiai tvinksin-tį pulsą. Padariau didelę klaidą, kad viešbutyje neprarijau ksanakso tabletės. Gal man pavyktų pasislėpti gelbėtojų namelyje.

– Aš nebegaliu, – tyliai tariau savo geriausiai draugei Dezei. Ji ir jos vyras Robas šįvakar man bus artimiausi žmonės, su kuriais kartu leisiu laiką.

Ji stiprokai spūsteli man ranką – gestas turėtų nuraminti arba sukelti skausmą ir mirtinai išgąsdinti.

– Gali, gali, – sukužda.

– Dar kartą įsitikinu, kokią bjauriai kokčią privačią mokyklą Floridoje lankė mano žmona, – mesteli repliką Robas, nė kiek nepaisydamas mano nervinės įtampos. – Klasiokų susitikimas po penkiolikos metų atrodo kaip scena iš filmo „Tikslas – vestuvės!“.

– Jei atvirai, tai čia dešimt kartų gražiau nei per mūsų vestuves, – atšauna jam Dezė, tempdama mane už rankos pro staliuką, ant kurio sukrauti svečius pasitinkantys maišeliai su ryškiaspalvėmis paplūdimio šlepetėmis ir purškalais nuo vabzdžių. Trumpai stabtelim pasigrožėti stalų dekoracijomis, sukomponuotomis iš ananasų, orchidėjų ir pusės metro ilgio blizgučiais puoštų palmės šakų.

– Kai teki už nuskurdusio socialinio darbuotojo, tai ir gauri, – atsikerta Robas. – Gal išnaudojam progą ir per klasiokų susitikimą atnaujinam santuokos įžadus?

– Jei kas nors gali būti blogiau už klasiokų susitikimą, tai tik klasiokų susitikimas ir įžadų atnaujinimas tuo pačiu metu. Be to, yra toks Visatos dėsnis – visos poros, atnaujinusios santuokos įžadus, po metų išsiskiria. Jūs, mielieji, per daug darni

pora, kad dėl kelių tešloje keptų krevečių žlugdytumėte savo laimę.

– Matau, šįvakar kai kas prastos nuotaikos, – taria Robas ir paplekšnoja man per petį.

Robui pasisėkė, kad šįvakar jaučiuosi nelaiminga ir neturiu jėgų atsikirsti, antraip jis gautų niuksą į šonkaulius. Robas su Deze kartu jau taip seniai, kad jis man pasidarė kaip brolis. Toks, kurį nuoširdžiai myliu ir savo meilę galiu rodyti apsižodžiuodama ar net lengvai apkuldama.

– Surūgėlė – toks buvo Molės skiriamasis bruožas vidurinėje, – paaiškina jam Dezė. – Baigiamojoje klasėje ji buvo praminta Didžiausia Pesimiste.

Išdidžiai kresteliu galvą.

– Šiuo bruožu ir dabar didžiuojuosi. Labai tau ačiū. Dėl tokios garbės teko nemažai paplušėti.

Paauglystėje buvau linkusi į panikos priepuolius. Bet dabar jie nebeužklumpa. Užaugusi lankiausi pas psichiatrą ir šiuo metu esu stipri ir atkakli moteris, apsiginklavusi patikimu antidepressantų rinkiniu, o kartais ir viena kita *benzo** tablete.

– Bandau įsivaizduoti Molę paauglystėje, – sako Robas, imdamas nuo padavėjo nešiojamo padėklo mažulytį, ikrais apibarstytą pyragėlį su krabais. – Matant, kokia ji nepakenčiama dabar, spėju, kad... tikrai buvo ne saldainis, – jis man šelmiškai šypteli ir dabar mano eilė vožtelėti jam į petį.

– O Dieve, ji buvo nepakenčiama, – pritaria jam Dezė ir draugiškai apkabina mane per pečius. – Niūri poezija, juoda

* Benzodiazepinai – nervų sistemą slopinantys vaistai, skirti trumpalaikiam nerimui gydyti.

kava ir feministinės kalbos debatų klube. Tarsi gyvas Silvijos Plat* tatuiruočių įsikūnijimas.

– Iš esmės niekas nepasikeitė, – tarsteli Robas.

– Netiesa, – paprieštarauju. – Esu visų pokylių siela. Tik ne šito.

Patikėkite: tikrai taip. Gyvenu Los Andžele, mano karjera priklauso nuo gebėjimo skubiai regzti svaiginančius pokalbius prie beprotiškai didelių namų, stūksančių Holivudo kalvose, baseinų ir tinkamo kiekio šampano. Galiu apžavėti net ir pačius turtingiausius, bendrauti kaip naivi mergaitė ar elgtis taip apsikriai, kad net pačiai ima patikti.

Bet taip būna tikrame gyvenime.

O čia – apsišaukėlių vidurinė.

– Na, šįvakar, – pareiškia Robas, – mes tave taip išjudinsim, kad visi senieji draugai nebepažins. Ar ne, Deze?

Dezė dairosi po palapinę ir nebekreipia į mus dėmesio.

– Kur mes sėdim? – klausia ji.

– Pasirinkim staliuką salės gale, kad niekas prie mūsų neitų paplepėti, – siūlau.

Dezė niukteli man ranką delniniuke. Beje, labai prabangia. Dezė turi puikų skonį. Šįvakar ji vilki trumputę drapiruotą suknelę kaip iš mados namų „Comme des Garçons“, bet iš tiesų, kai ją pamačiusi iš pavydo net žioptelėjau, prisipažino, jog tai viso labo tik išradingai diržu sujuosta tunika, įsigyta „aukštosios mados namų“ elektroninėje parduotuvėje *Amazon.com*. Juodi, žvilgantys, iki pečių griežta linija kirpti

* Dvidešimtojo amžiaus amerikiečių poetė, novelistė, prozininkė ir eseistė, rašiusi žmonių susvetimėjimo, mirties ir savižudybės temomis.

plaukai, siauros lūpos, pateptos skaisčiai raudonu lūpdažiu, paryškinančiu blyškiają veido odą. Robui pasisekė, kad jis iš prigimties dailus, plataus veido, nes šiaip jo mados suvokimą iš gailėsčio galėtum vadinti „mužikišku“. Jis mūvi kasdienės rusvas apsmukusias kelnes, prie kurių priderino, jei taip galima sakyti, šiam orui per daug šiltą tvido švarką ir gerokai nunešiotus juodus įsispiriamus batus, netinkančius prie kelnų diržo. Keista porelė, kaip seriale „Biuras“, kur Karen O susitinka su Džimu. Tačiau juos sieja pavydą kelianti chemija.

– Dieve mano, Mole! Liaukis galų gale inkštusi, – subara mane Dezė. – Penkiolika metų nesimatei su klasiokais. Iš Los Andželo atskridai į Floridą, kurios nekenti, bet aš tau neleisiu visą vakarą pasislėpus maukti vyną ir pasikišus po stalu telefoną siųsti man ir Alisai sarkastiškas žinutes.

– Jei manai, kad šįvakar gersiu tokį nepatikimą birzgala kaip vynas, tai manęs visai nepažįsti, – atšaunu jai. – Beje, mačiau čia gerų firminių kokteilių. Argi gali atsisakyti „Palm Bėjaus Preptinio“?

– Ooooo, įdomu, koks privačios mokyklos, kur už metus klojama po keturiasdešimt tūkstančių dolerių, firminio kokteilio skonis? – klausia Robas.

Stveriu nuo padavėjo padėklo plačią taurę su aukšta kojele ir iškart makteliu pusę šviesiai oranžinio skysčio.

– Kaip suprakaitavusių moterų su DVF* suknelėmis, sensitelėjusių prisigėrusių jų vyrų, strakaliojančių hiphopo ritmu... ir aaa... romo ar dar kai ko.

Dezė šauna tiesiai prie staliuko ir grįžta su trimis kortelėmis.

* „Diane von Fürstenberg“ mados namų prekių ženklas.

– Radau mūsų, – sako ji ir paduoda manąją.

Molė Marks. 8 stalas.

Man susuka pilvą.

– Pala pala. Nurodytos vietos, kur *turime sėdėti?*

Dezė patraukia pečiais.

– Viską planavo Mariana Hart. Turbūt nori paraginti svečius daugiau bendrauti. Juk žinai ją.

Mariana buvo mūsų klasės seniūnė ir išleistuvių vakaro karalienė. Ji turi neprilygstamų ir neišmatuojamų gebėjimų viskam vadovauti – kaip kruizinio laivo pramogų centro direktorė.

– Dėl Dievo meilės, pasakyk, kad sėdėsime prie vieno stalo, – suunkščiu ir stveriu Dezei iš rankos kortelę.

Dezdemoną Čan. 17 stalas.

– Po perkūnais, – nusikeikiu. – Gal bent jau Alisa sėdės prie manojo.

Alisa – dar viena mūsų neišskiriamo trejetuko, susibūrusio antroje klasėje, geriausia draugė.

– Ne, ne. Mačiau jos kortelę. Ji sėdi prie vienuolikto. Be to, jos lėktuvas vėlavo ir ji čia atvyks tik po geros valandos. Tavęs ji neišgelbės. Teks *bendrauti* kaip ir visiems.

– *Bendrauti* aš galiu, – atkertu Dezei, – tik nekenčiu apsimetinėti jaučianti nostalgiją ir priverstinai linksintis.

Scenoje baltaodžiams vaikinams metaliniais būgnais mušant paskutinius Džimio Bafeto dainos „Oras puikus, o tu labai graži“ akordus, laiptukais prie mikrofono užlipa ne kas kitas, o pati Mariana Hart.

Nieko nuostabaus, ji atrodo nepriekaištingai. Tobulai pašvie-sinti ilgi plaukai susukti į elegantišką kuoduką, kuris stebėtinai

puikiai laikosi Floridos drėgmėje. Jos rankos tokios dailios, lyg būtų puoselėjamos pačios „Goop“*.

– Mielieji! – suspiegia ji į mikrofoną. – Kaip nuostabu jus matyti. Iš šimto šešiasdešimt septynių ši vakarą čia suvažiuavo šimtas penkiasdešimt aštuoni mūsų laidos bendraklasiai. Ar galite patikėti? Be galo viliuosi, visiems BUS BEPROTIŠKAI SMAGU.

Atvirai nuoširdžios žydros akys kone prasmenga didelėse giliose akiduobėse.

Veidu įsikniaubiu Dezei į petį.

– Tuoj vemsiu. Kodėl aš čia?

– Pati *norėjai*, veidmaine. Aukščiau nosį. Žiūrėk, dar ims ir patiks.

Nesąmonė. Nieku gyvu *nenorėjau* čia eiti. Esu čia tik dėl to, kad buvau klasiokių spiriama. Iš mūsų nedidelio artimiausių draugių ratelio vienintelė gyvenu Vakarų pakrantėje ir tokių progų susibėgti ir pasimatyti vis labiau mažėja, nes Alisa susilaukė vaikų. Bet šiuo metu mano projektas beveik baigtas, o šiaip, kai gyvenu rašymo režimu, niekur nekeliauju.

– Dabar turėčiau būti namie ir dirbti, – atsakau jai.

– Gali keturias dienas ir pailsėti, – taria Robas. – Juk ne onkologiniame dirbi.

Man iki gyvybes gelbstinčios medicinos kaip iki Mėnulio. Duoną užsidirbu rašydama romantinių komedijų scenarijus. Dviejų gražuoliukų meilė iš pirmo žvilgsnio, sensacinės scenografijos ir minkštaširdžiai ašarojantys įsimylėliai,

* Sveikatingumo ir gyvenimo būdo prekių ženklas ir įmonė, kurią įkūrė amerikiečių aktorė Gwyneth Paltrow.

prisiekiantys amžiną neblėstančią meilę moteriai, neva dirbančiai kažkokiame žurnale ir besistaipančiai prieš juos palaidais plaukais.

Palauksiu, kol liausitės juokėsi.

Prisipažinsiu, karjera verčia smarkiai atitrūkti nuo šaltos neapykantos žmonėms, kuri man labai būdinga. Tačiau nepamirškite, kad man tai puikiai sekasi. Baigusi mokyklą vieną po kito sukūriau du kino hitus nepriklausomai filmų kompanijai. Tiesa, tai buvo prieš aštuonerius metus. Tačiau mano prodiuseris šiuo metu derasi su A lygio žvaigžde dėl pagrindinio vaidmens filme, kuriam scenarijų jau baigiu rašyti. Spėju, jis irgi bus hitas.

Net labai didelis.

Mano kūrybiniame kelyje jis būtų neapsakomai reikalingas. Aš nuolat gaunu užsakymų ką nors parašyti, bet po pirmosios didžiulės sėkmės pasidariau tokia tuščiagarbė, kad maniausi tapsianti antrąja Nora Efron ar Nense Mejers*, kepsianti klasikinius romanus ir kalsianti pinigą. Deja, šiuo metu „mano kartos milijonierės balsas“ prikimo.

– Tuo bus patiekti šalti užkandžiai, – scenoje toliau čiauška Mariana. – Tad labai prašau visus susirasti vietas ir atsisėsti. Skaniai visi kartu pavakarieniausime, tada šėlsime kaip anų laikų šešiolikmečiai! O iš pradžių, kad būtų lengviau bendrauti, ant kiekvieno stalo yra padėtos kortelės su įžanginiais klausimais. Kol skanausite šukutes, siūlau į juos atsakyti ir pasikalbėti. Taigi – pirmyn į linksmybes!

* Nora Ephron – garsi Amerikos žurnalistė. Nancy Meyers – amerikietė filmų kūrėja.

Stveriu Dezei už rankos.

– Negaliu patikėti, kad viena turėsiu tverti šitą kankynę.

– Viskas bus gerai, princese, – ramina ji nustumdama mano ranką. – Patiesk juos ant menčių. Jei ne apžavais, tai savo visa žudančiu žvilgsniu.

– Jau gailiuosi čia atėjusi.

– Žiūrėk, ana ten mūsų stalias, – sako Dezė Robui ir rodo septynioliktu numeriu pažymėtą staliuką. Prie jo jau sėdi tylus ramus vyrukas, įkūręs rizikos draudimo fondą, ir Čazas Loganas – linksmiausias mūsų klasiokas.

– O Dieve, jūs sėdit su Čazu ir tuo milijardierium? – gailiai suunkščiau. Elgiuosi visai ne kaip trisdešimt trejų moteris. – Sprogsiu iš pavydo.

Dezė apžvelgia salę.

– Oi, manau, prie tavo staliuko irgi nebus liūdna.

Paseku jos žvilgsnį į staliuką palapinės pakrašty, visai šalia paplūdimio, su žuvėdros formos kortele ir skaičiumi 8.

O prie jo vieni vieną sėdi Setas Rubenšteinas.

Man surakina krūtinę, nebegaliu kvėpuoti.

– Kad tave skradžiai, – prašvokščiau.

2 SKYRIUS

Setas

Man labai smagu. Toks šūdinas erzelis man *patinka*.

Praėjo dar tik valanda mūsų klasiokų susitikimo po penkiolikos metų, o aš jau spėjau aptarti pastarąjį dešimtmetį su savo buvusia meile Glorija ir jos žmona Emilija (jos abi dirba scenografėmis Holivude ir neseniai įsitaisė šunį), peržiūrėjau gal dvi dešimtis Maiko Vilsono sūnaus (žavus mažas pyplys) nuotraukų, pagąsdinau įstumsiantis Marianą į vandenyną (man patinka Mariana, ji atrodo nuostabiai), išgėriau du šviežiai plaktus alkoholinius kokteilius, pavadintus mūsų mokyklos garbei (nepaprastai gardūs), ir Loreno Heimano telefone pažiūrėjau trumpą epizodą iš „Lightning“* rungtynių (nesu didelis ledo ritulio gerbėjas, bet Lorenas mano, kad toks esu, tai tegu ir toliau taip galvoja).

* Tampos (Florida) ledo ritulio komanda.

Vienas sėdžiu prie aštunto staliuko, nes, skirtingai nei mano buvę klasiokai, dabar intensyviai bendraujantys vieni su kitais, gerbiu Marianos kruopščiai organizuoto renginio protokolą. Be to, kai atsisėdi prie staliuko pirmas, turi progą pamatyti žmonių reakciją, kai jie suvokia, su kuo visą vakarą teks sėdėti.

Fantastika.

Ištiesiu kojas ir atsuku nugarą į Meksikos įlanką. Gurkšnodamas „Palm Bėjaus Preptinį“ ir koja mušdamas dainos „Margaritavil“ taktą, laikiu vakarienės draugų.

Pintame krepšelyje guli apetitą keliančios traškios duonos ir parmezano lazdelės. (Vaje, kaip gardu.) Pastveriu vieną ir atsikandu. Ant krūtinės pribyra gėdingai daug sūrio trupinių.

Braukdamas juos nuo švarko atlapų kilsteliu galvą ir mano skrandžio turinys kliukteli aukštyn.

Dirbtinės palmės pavėsyje stovi Molė Marks ir su didžiuliu siaubu akyse žiūri į mane.

Nemačiau jos penkiolika metų.

Nuo to vakaro, kai išsiskyrėme.

Ar, tiksliau, kai ji mane paliko pribloškusi ir neįspėjusi, o aš be galo sunkiai išgyvenau išsiskyrimą net studijuodamas kole-dže, o gal ir universitete, nelygu, kiek būdavau išgėręs PBR*.

Skubiai susigrūdu į burną sūrio lazdelės galą ir atsistoju plačiai šypsodamasis, tebekramtydamas, nes Molė nenusipelnė laukti, kol viską nuryšiu.

– Mole Marks! – sušunku plačiai išskėtęs rankas, lyg nebūtų jokios priežasties, dėl ko ji nė už ką nesileistų šiltai apkabinama ir draugiškai plekšnojama per nugarą. Aš – Setas

* „Pabst Blue Ribbon“ firmos alus.

Rubenšteinas, teisės advokatas, padarysiu taip, kad ji *paskęs* mano svaigiame žavesyje.

Molė stovi pakreipusi galvą ir žiūri į mane lyg į pakvaišėlį.

Taip, aš *ir esu* pakvaišėlis, prisipažįstu. Bet *mielas* pakvaišėlis, tik sunku tai suprasti, nes ji – kaip žmogus – gan šalta ir žiauroka.

– Ei, neversk manęs, vargšelio, laukti, – šūkteliu jai. – Eikš, apsikabinkim, Marksman*!

Ji nenoriai prisiglaudžia prie manęs ir švelniai paplekšnoja per petį – šlep šlep šlep, tarsi bijotų, kad prisilietus prie manęs daugiau negu vienu pirštu gali užsikrėsti venerine liga.

Tokia liga aš nesergu. Prieš išskrisdamas pasitikrinau. Dėl viso pikto.

Priglaudžiu ją arčiau prie krūtinės.

– Ei, gal galėtum truputį meiliau, Marki Marks? Aš juk tavo senas draugužis Setas Rubis.

– Kas toks? – abejingai tarsteli ji.

Nusijuokiu, nes esu pasiryžęs rodyti jai labai šaunaus vaikiną, nė kiek nesidrovinčio jos draugijos, paprastą meilumą. Molė visada būdavo linksma su tais keliais išrinktaisiais, su kuriais malonėdavo kalbėtis.

– Negaliu patikėti, kad atvažiavai į šitą triukšmingą susibūrimą, – tariau jai, žingteliu atgal ir pažvelgiu. Į susitikimus po penkerių ar dešimties metų ji neatvažiavo. Ir niekas tuo nesistebėjo.

– Aš irgi, – atsidūsta ji taip, lyg vargintų visas pasaulis. Anksčiau tokie jos atodūšiai varydavo mane iš proto.

– Atrodai pribloškiančiai, – pagiriu.

* Čia ir toliau Setas sugalvoja Molei įvairiausių pravardžių.

Suprantama, klasiokų susitikime sakyti tokius komplimentus būtina, tačiau jos atveju – tai tikriausia tiesa. Jos plaukai ir šiandien vešlūs, tiesūs, tamsiai rudi ir ilgi, iki pat strėnų. Su tokiais plaukais ji iškart išsiskiria iš visų trumpai kirptų ar aukštyrų sukeltų ilgakojų Palm Bėjaus flamingių šukuosenu. Dabar ji net aukštesnė, nei prisimenu, žvilgsnį traukia išpūdingos kojos, vos pridengtos trumpos juodos suknelės, papuoštos odiniu švarkeliu, – visiška ir nuspėjama priešingybė Marianos pasiūlytam „tropinių kokteilių vakaro“ aprangos kodui. Ant kaklo užsisėgusi gal dešimt ar dvidešimt plonyčių, įvairaus ilgio auksinių grandinėlių, krintančių nuo pakaklės iki tarpkrūčio ir apkabinėtų mažulyčiais usnies ar Kalifornijos valstijos formos pakabučiais. Supykstu ant savęs už kilusį norą po vieną nusegti tas visas grandinėles.

Molė nužvelgia mane nuo galvos iki kojų.

– Tu irgi neblogai atro dai. Tikėj ausi, kad labiau pasenai.

Hmm.

Stengiuosi neišsидуoti nuliūdęs.

Deja, nepasiseka, nes ji staiga užsidengia burną dailia rankele.

– Atleisk. Per žiauriai pasakiau. Turėjau galvoje...

– Tikėjaisi, kad amžiaus branda bus įveikusi mano įgimtą orumą? – tariu gelbėdamas ją iš padėties, nes matau, kad ji taip sutriko, jog gatava bėgti laukan ir apsikasti smėliu.

Man niekada nesisekė sulaikyti noro gelbėti ją nuo pačios savęs.

Ne todėl, kad tai kada nors būtų pavykę.

– Ne, aš... norėjau pasakyti, kad tu nė kiek nepasenai. Na, suprantama, šiek tiek senstelėjai, bet ne tiek, kiek kiti. Atrodai puikiai ir vyriškai. Dieve, atleisk man. Atsiprašau.

Ji kalba kaip praktinis stojamųjų egzaminų audiogidas, bet atrodo nuoširdžiai nusiminusi.

– Tai dėl botokso, – pajuokauju. – Turiu puikų plastikos chirurgą.

Ji nesijuokia. Nieko nuostabaus. Juoko ji labai šykšti. Jei nori ją prajuokinti, turi užsitarnauti.

Bet kai prajunka, negali atsidžiaugti.

– Prašom prisėsti, – pakviečiu džentelmeniškai mostelėdamas ranka į kėdę šalia manosios.

Ši stovi tuščia, nes atėjau į susitikimą vienas, be antrosios pusės. Tiksliau, mano antroji pusė – mergina, su kuria draugavau keturis mėnesius, mane paliko, iš vakaro, kai turėjome kartu čia skristi, atsiuntusi žinutę telefonu.

Ji, kaip ir kitos penkios ar šešios moterys, su kuriomis draugavau, parašė, kad mudu per daug skubam. Kad noriu iš jos daugiau, nei ji pasirengusi man duoti.

Turbūt ji teisi. Aš linkęs stačia galva nerti į draugystes vildamasis, kad vienas kitą pamilsime. Kam slopinti savo prigimtinių potraukį ir meilę, jei bet kuri moteris gali būti ta vienintelė? Ieškau gyvenimo partnerės, sielos draugės, žmonos.

Esu tikras – *visiškai tikras* – greitai ją rasiu.

Tačiau Molei nieko apie tai nepasakoju.

– Kas dar su mumis sėdės? – klausia ji nužvelgdama stalą.

– Mariana, – sakau su pasigėrėjimu. Molė visada nekentė Marianos.

– Dieve, ji nė kiek nepasikeitė, – tarsteli Molė. – Kuo ji šiuo metu verčiasi?

Suprask: Molė su niekuo nebendruoja iš mūsų klasės.

– Reklamos skyriaus viršininkė, – atsakau. – Dirba su moteriškų higienos priemonių prekių ženklais.

Molė prunkšteli.

– Mariana parduoda tamponus ir kitokį šlamštą?

Purtau galvą.

– Ne šlamštą, tik tamponus.

Šįkart ji prajunka.

– O kaip tu? Ką tu veiki? – klausiu, nors puikiai žinau, kuo verčiasi, nes ji – bent jau mūsų vidurinės mokyklos bendrų draugų rate – yra garsi.

Ji paima parmezano lazdelę ir abejingai perlaužia lyg žaislą, o ne gardų užkandį.

Jei neklystu, ji nervinasi.

Aš ją nervinu.

Malonu.

– Aš rašytoja, – tyliai atsako.

– Oho, kaip nuostabu. Ką rašai?

– Tekstus filmams. Romantinėms komedijoms.

Ji tai sako be užuolankų, kaip žmogus, kuris nenori kelti papildomų klausimų. Turiu progą ją šiek tiek pakankinti.

– Panele Mole Makmarks, – vėl tariau, – turbūt juokauji. *Tu*, iš visų žmonių, rašai tekstus filmams apie meilę?

– Filmai apie meilę per premjerinį savaitgalį uždirba iki penkiasdešimties milijonų dolerių, – sako ji. – Bent jau taip būdavo, kol filmai apie superherojus nepradėjo dominuoti kino teatruose.

– O man superherojai patinka, – atšaunu. – Neįsižeisk.

– Kur jau nepatiks. Tau visada patiko primityvi kova tarp gėrio ir blogio.

Pasakyta piktai, bet teisingai. Aš nesusilaikau – man patinka, kad ji elgiasi šlykščiai. Tai primena mūsų romantišką

draugystę. Tikra meilė, patirta šešiolikos, įsirėžia visam gyvenimui. Mane iki šiol beviltiškai traukia priešišškai nusiteikusios moterys.

– Žinau, kad giliai širdyje esi sentimental, – sakau jai ir tai tiesa. Ji nesutikdavo eiti su manim į kiną, nes ten visada apsi-verkdavo. O ašaros viešoje vietoje jai kelia baimę.

– Toks darbas, – sako ji ir makteli pusę taurės „Palm Bėjaus Preptinio“.

– Ramiau, mergaite, – subaru. – Ten įmaišyta penkių rūšių romo.

Ji mosteli ranka padavėjui ir paima iš jo dar dvi taures.

– Į sveikata, – palinki ir paduoda man taurę.

Paimu ir gurkšteliu.

– Mhm, gardu.

– O ką tu veiki? – klausia.

– Aš advokatas. Vienos advokatų kontoros Čikagoje partneris.

Prisipažinsiu – sakau tai išdidžiai. Teisės studijas baigiau dvidešimt trejų, o partneriu tapau dvidešimt aštuonerių. Be-precedentis įvykis mano kompanijoje.

– Kokios teisės advokatas? – klausia ji.

Nelabai norėčiau jai to sakyti. Žinau, jai nepatiks.

– Šeimos, – atsakau kuo paprasčiau.

Molė žvelgia į mane, sakyčiau, labai nepatikliai.

– Skyrybų advokatas?

Ji labai nekenčia skyrybų advokatų. Ir visai pagrįstai.

Bet aš stengiuosi nebūti panašus į tuos, kurie padėjo sugriauti jos mamos gyvenimą, kai buvome vaikai. Aš didžiuojuosi, kad padedu poroms išsiskirti žmoniškai. Arba dar geriau – pasveikti.

– Ne visai, – skubu patikslinti. – Taip pat rūpinuosi ikivedybinėmis sutartimis, tarpininkauju...

Molė grėsmingai šypteli.

– Juokinga, – visai nelinksmi sako. – Vidurinėje buvai bausis romantikas.

– Tu galėtum tai žinoti, – atsakau.

Jos veidas išblykšta kaip smėlis.

Ojoi. Nenorėjau taip greitai užgauti jos opios vietos.

Tiesiog norėjau ją dar *pakankiiiiinti*.

Bet vis tiek smagu matyti ją sutrikusią.

Nespėju Molei dar kartą priminti, ką ji darė su manimi jaunystėje, nes prie mūsų staliuko prieina Mariana, iš vienos pusės lydima buvusio mokyklos laikų draugo Markuso, iš kitos – mūsų klasės mainų studentės Žoržetės ir jos gėdingai išvaizdaus nuobodžiaujančio draugo. Taip nuobodžiauti gali tik paryžietis, atvykęs į klasiokų susitikimą Floridoje.

– Vaje, tik pažvelkite į šiuodu! – sušunka Mariana, nužvelgdama mane ir Molę. – Tarsi nebūtų praėjusi nė diena! – ji pasisuka į prancūzą ir taria: – Šitie du anuomet buvo labai *amours**.

Apkabinu Molę per pečius ir stipriai spūsteliu.

– Ir tebesam.

Molė labai subtiliai virpteli – gal iš pasibjaurėjimo, gal nuo vandenyno vėjelio dvelksmo per nuogus pečius, o gal nuo nosaltgiško man skirto geismo bangos.

Tiek to, tikrai ne nuo pastarojo.

– Taip, ne, – sumurma ji.

* Įsimylėję (*pranc.*).

Prancūzas ištiesa Molei rankā.

– Aš Žanas Anri. Žoržetēs vyras.

– Molē, – prisistato ji ir paspaudžia rankā. – Klasēs kalē.